

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 331/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			

0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu			
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z				

dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
0.12.2. Ocena dowodów				
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów				

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Obrazy prawa materialnego - art. 12 § 1 kk, ewentualnie art 91 kk przez ich niezastosowanie i niezakwalifikowanie czynów opisanych w punktach i do LXXIV, jako "przestępstwa ciągłego" lub ciągu przestępstw w sytuacji gdy miały miejsce w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru lub co najmniej w wykorzystaniu takiej samej sposobności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za			

zasadny, częściowo
zasadny albo
niezasadny

Zarzut okazał się
zasadny w zakresie
niezastosowania
przez sąd rejonowy
art. 91 § 1
kk i orzeczenia
kar jednostkowych
i łącznej, zamiast
przyjęcia koncepcji
ciągu przestępstw i
orzeczenia łącznie
jednej kary za
wszystkie czyny,
o co wnosił w
mowie końcowej
oskarżyciel
publiczny. Z ciągiem
przestępstw mamy
do czynienia jeżeli
sprawca w krótkich
odstępach czasu,
z wykorzystaniem
takiej samej
sposobności
popelnia dwa lub
więcej przestępstw,
zanim zapadł
pierwszy, chociażby
nieprawomocny
wyrok co do
któregokolwiek z
nich. Z
niekwestionowanych
ustaleń faktycznych
w sprawie wynikało,
że oskarżona J. P.
(1) dopuściła się 74
czynów w okresie od
2 stycznia 2018 r.
do 28 czerwca 2018
r., odstępy między
przestępstwami
wnosiły od kilku do
kilkunastu dni (co
wyczerpuje znamię

"krótkości"),
kwalifikacja każdego
z czynów była taka
sama (art. 286 § 1 kk
w zw z art. 65 § 1
kk). Ustalony sposób
działania oskarżonej
polegający na
wystawianiu
internetowych
ogłoszeń na
platformie (...)
artykułów do
sprzedaży bez
zamiaru
przeniesienia ich
posiadania na osoby
pokrzywdzone, z
których każda
działając pod
wpływem błędu
dokonywała zapłaty
całości bądź części
ceny za oferowany
towar, należy ocenić
jako działanie z
wykorzystaniem
takiej samej
sposobności. Rację
miał więc obrońca,
a także prokurator,
iż w sprawie zostały
spełnione przesłanki
zastosowania art. 91
§ 1 kk. Natomiast
ustalenia faktyczne
nie dawały podstaw,
aby przyjąć, że
oskarżona działała
w warunkach czynu
ciągłego z art. 12
§ 1 kk, który
wymaga działania
z góry powziętym
zamiarem, przez
co należy rozumieć
odgórne założenie
sprawcy, iż będzie
popępiał określone
czyny przeciwko

określonym
pokrzywdzonym w
ustalonym w ramach
przemysleń czasie
i miejscu; sprawca
musi więc wyobrazić
sobie wszystkie
czyny, jakie
zamierza popełniać,
tak ogólnie, jak i
szczegółowo każdy
z osobna i
ten zamiar "na
raty" realizować. W
przypadku
oskarżonej, bazując
na jej wyjaśnieniach,
można mówić co
najwyżej o ogólnym
zamiarze
popełniania oszustw
internetowych, bez
uszczegółowienia, że
w danym miejscu
i czasie będzie
wyłudzała konkretne
kwoty od ustalonych
osób, bez założenia
ile ten proceder
będzie trwał, jaką
kwotę uzyska z
serii wyłudzeń. Jak
przyjęto w
orzecznictwie nie
spełnia kryterium
czynu ciągłego
sytuacja, w której
poszczególne
zachowania sprawcy
nie są ujęte jednym,
z góry powziętym
zamiarem, lecz
zostały zrealizowane
z identycznym
zamiarem, takim
samym w
odniesieniu do
każdego z nich,
lecz nieistniejącym z
góry, a pojawiającym

<p>się sukcesywnie przy podejmowaniu każdego kolejnego zachowania (por. orzeczenie SN z 17 grudnia 2014 r. II K 325/14, opubl. w Legalis).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę kwalifikacji czynów określonych w punktach od I do LXXIV i przyjęcie, że stanowią czyn ciągły oraz zmianę kwalifikacji czynów określonych w punkcie XLV "na wykroczenia".</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek obrońcy jest o tyle zasadny o ile zmierza do przyjęcia koncepcji działania przez oskarżoną ciągiem przestępstw, co jednak wbrew sugestii apelującego ma wpływ na podstawę prawną skazania, nie zaś na "kwalifikację prawną" przypisanych J. P. (1) czynów, które sąd rejonowy za prokuratorem prawidłowo ocenił,</p>		

jako wyczerpujące znamiona przestępstw z art. 286 § 1 kk. Co do drugiego wniosku autor apelacji nie napisał, co miał na myśli domagając się zmiany kwalifikacji czynu z punktu XLV aktu oskarżenia "na wykroczenie". Czyn z art. 286 § 1 kk nie należy do kategorii przepołowionych tak jak np. kradzież z art. 278 § 1 kk, przywłaszczenie mienia z art. 284 § 1 kk lub zniszczenie mienia z art. 288 § 1 kk, więc kwestia wartości wyłudzenia nie może mieć wpływu na ustalenie czy mieliśmy do czynienia z przestępstwem czy wykroczeniem. Innymi słowy oszustwo jest zawsze przestępstwem, niezależnie od tego, ile sprawca wyłudził. W art. 121 § 2 kw ustawodawca stypizował wykroczenie szalbierstwa, ale polega ono na wyłudzenia napoju, pożywienia w zakładzie żywienia zbiorowego, przejazd środkiem lokomocji w zakładzie niedysponującym karami pieniężnymi określonymi w

<p>taryfie, wstęp na imprezę artystyczną, rozrywkową, sportową, działanie automatu lub inne podobne świadczenie o którym wie, że jest płatne, lecz ustalenia faktyczne niekwestionowane w apelacji przez obrońcę nie wskazują, żeby takie sytuacje miały w odniesieniu do J. P. (1) miejsce.</p>			
<p>3.2.</p>	<p>Rażącej surowości orzeczonych kar i środków karnych za czyny opisane w punktach od I do LXXIV</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest częściowo zasadny w odniesieniu do kary wymierzonej oskarżonej łącznie za ciąg przestępstw. Mimo wielości popełnionych czynów, uczynienia sobie z nich stałego źródła dochodu, nie można przy wymiarze kary, zapominać o globalnej wartości wyłudzonych przez oskarżoną kwot,</p>			

która jest
wyznacznikiem
stopnia społecznej
szkodliwości kary,
a mamy przecież
do czynienia z
czynami przeciwko
mieniu. Z obliczeń
sądu rejonowego
wynikało, iż kwota
wyłudzona przez J.
P. (1) zamyka
się sumą 26.191,50
złotych, co jest
zbliżone do wartości
przeciętnego
kredytu
konsumpcyjnego,
jaki stanowi
przedmiot
wyłudzenia. Uznając
to za punkt
odniesienia sąd
okręgowy stoi na
stanowisku, że kary
wymierzone za tego
rodzaju wyłudzenia
są niższe, aniżeli
ta, którą łącznie
orzekł sąd rejonowy.
Wyłudzone od
pokrzywdzonych
kwoty były
niewielkie od
kilkudziesięciu do
kilkuset złotych nie
stanowiąc
znacznego
uszczerbku w ich
majątku, co obniżało
stopień
pokrzywdzenia,
który jest tym
większy, im większa
kwota będąca
przedmiotem
wyłudzenia.
Okoliczności te w
połączeniu z
uprzednią

niekaralnością
oskarżonej,
przyznaniem się do
winy nakazywały
uznać orzeczoną
wobec niej karę
łącznie 3 lat
pozbawienia
wolności, jako
rażąco surową i
wymierzyć w jej
miejsce łącznie karę
2 lat pozbawienia
wolności, jako
adekwatną do
stopnia winy i
społecznej
szkodliwości. Sąd
odwoławczy uznał
za nieuzasadnioną
ocenę sądu
rejonowego, jakoby
sam fakt
dopuszczenia się
oszustwa
internetowego
przesądzał o
znacznej społecznej
szkodliwości,
zwłaszcza że na
jej poparcie nie
przedstawiono
żadnych
argumentów.
Sposób działania
oskarżonej, jak i
drugiego
oskarżonego był
banalnie prosty
(wystawianie
ogłoszeń o sprzedaży
towarów za
atrakcyjną cenę
i wykorzystywanie
łatwowierności
internautów
wierzących w
"znakomite okazje"),
zaś sama
okoliczność

czynienia tego z
użyciem sieci
informatycznej nie
nadawał mu
profesjonalności czy
wyrafinowania. W
żadnym wypadku
nie można też
zgodzić się z
sądem rejonowym,
że wpływ na
rozmiar społecznej
szkodliwości czynów
J. P. (1) miała
ich nagminność tego
rodzaju czynów,
gdyż okoliczność
ta nie została
umieszczona w
katalogu elementów
branych w tym
przypadku pod
uwagę z art. 115 §
2 kk (por. orz SN z
20 września 2002 r.
Wa 50/02, OSNKW
2003/1-2/9).
Natomiast pozostałe
nagromadzone
okoliczności
obciążające
występujące licznie
mnogiej prawidłowo
wychwycone przez
sąd rejonowy
wykluczały
możliwość
ukształtowania kary
za ciąg przestępstw
zbliżonej jeszcze
bardziej do dolnej
granicy ustawowego
zagrożenia czynu z
art. 286 § 1 kk
czyli 6 miesięcy
pozbawienia
wolności. Byłoby
to sprzeczne z
wolą ustawodawcy,
który obligatoryjnie

<p>nakazał przekraczać tą granicę w przypadku przyjęcia działania w warunkach z art. 65 § 1 kk poprzez orzeczenie kary powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Dodać należy, że karze ukształtowanej przez sąd odwoławczy w rozmiarze 2 lat pozbawienia wolności jest i tak bliżej do dolnej granicy ustawowego zagrożenia (7 miesięcy pozbawienia wolności), niż do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę (14 lat).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O orzeczenie w stosunku do oskarżonej kary łącznej w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Omówiono wyżej.</p>		

3.3.	<p>Rażącej niewspółmierności orzeczonej kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu P. K. (1) z zastosowaniem asperacji, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących wymiaru kary uzasadnia połączenie kar przy zastosowaniu zasady absorpcji przy ferowaniu kary łącznej.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Z uwagi na tożsame okoliczności popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu P. K. (1) w punkcie A 1. zaskarżonego wyroku, a zarzucanych mu w punktach LXXV do XCIII, to jest działanie wielokrotne w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny			

wyrok co do któregokolwiek z nich, co w przypadku oskarżonej J. P. (1) (omówiono to w rubryce 3.1) z urzędu na podstawie art 440 kpk wychodząc poza zarzuty apelacyjne obrońcy zmieniono wyrok w stosunku do tegoż oskarżonego przyjmując działanie ciągiem przestępstw, co wiązało się z koniecznością uchylecia orzeczeń o karach jednostkowych i karze łącznej. Orzekając o karze za ciąg przestępstw sąd odwoławczy rozważał zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności, która na etapie odwoławczym została zastąpiona nową karą orzeczoną łącznie z wykorzystaniem art. 91 § 1 kk. Zarzut ten jest częściowo zasadny z tych samych względów, które rzutowały na obniżenie kary wobec J. P. (1). Z tym, że w ramach wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, należało, zdaniem sądu odwoławczego różnicować sytuację obu oskarżonych, która wykluczała

możliwość ich
takiego samego
potraktowania przy
orzekaniu kary,
jeśli się zważy
na ilość czynów
popelnionych przez
J. P. (1) (74), a P.
K. (1) (19), okres
działania J. P. (1)
(6 miesięcy) a P.
K. (2) (1 miesiąc)
oraz wyraźnie różne
kwoty wyłudzeń
(26.191,50 złotych
a 9045 złotych).
Nie ulega kwestii,
że nagromadzenie
ilościowe i
jakościowe
okoliczności
obciążających było
dużo większe
odnośnie J. P.
(1), niż P. K.
(1), co wykluczało
orzeczenie wobec
niego takiej samej
ilościowo kary, jak
w przypadku drugiej
oskarżonej. Sąd
odwoławczy musiał
jednak uwzględnić
na niekorzyść
oskarżonego
dodatkowo jego
uzależnienie od
alkoholu i
narkotyków. Z
nałogami tymi
oskarżony, bez
obiektywnych ku
temu przeszkód, nie
podjął żadnej walki
i nie zrobił nic,
aby zmienić swoje
życie. Dlatego też
orzeczono wobec
niego karę 1
roku i 6 miesięcy

pozbawienia wolności.		
Wniosek		
O zastosowanie zasady absorpcji przy orzekaniu kary łącznej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek o zastosowanie zasady pochłaniania, uwzględniając przyjęcie ciągu przestępstw, potraktowano jako domaganie się orzeczenia wobec oskarżonego łącznie kary z wykorzystaniem art. 91 § 1 kk w dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn z art. 286 § 1 kk w zw z art. 65 § 1 kk czemu sprzeciwiały się te same okoliczności, co w przypadku oskarżonej J. P. (1) omówione w rubryce 3.2. Oskarżony faktycznie dopuścił się mniejszej ilości czynów, niż oskarżona, ale ich liczbę (19) i tak należy ocenić jako stosunkowo znaczną,		

<p>wykluczającą wymiarzenie kary 7 miesięcy pozbawienia wolności, którą sąd odwoławczy rezerwuje dla przypadków co najwyżej kilkukrotnych.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Rozstrzygnięcie o odpowiedzialności karnej, zaliczeniach, wydatkach.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		

<p>W tych zakresach wyrok nie był kwestionowany, a z urzędu dostrzeżono podstaw do korekt.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.15.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Uchylono kary jednostkowe i łączną oraz rozstrzygnięcia o opłacie. Orzeczono kary za ciągi przestępstw łagodząc je w stosunku do kar łącznych wymierzonych w I instancji.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Omówiono w rubrykach 3.1-3.3</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>		

5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia			

zawarte wyroku	w	
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
1.		<p>Na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 poz. 1714) zasądzono na rzecz adwokatów T. R. (obrońca P. K.) i M. P. (obrońca J. P.) wynagrodzenie w wysokości 420 złotych, powiększone o VAT z tytułu pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym. W przypadku adwokata M. P., zgodnie ze złożonym wnioskiem, uwzględniając</p>

	koszty dojazdu do Sądu Okręgowego w Piotrkowie Tryb. orzeczono ich zwrot na jego rzecz od Skarbu Państwa.	
2.	Na podstawie art. 2 ust 3 w zw z art. 10 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono oskarżonym opłaty za II instancje. Na podstawie art. 634 kpk w zw z art. 624 § 1 kpk późn. zm.) sąd zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia wydatków, uwzględniając ich trudną sytuację majątkową związaną z pobytami w zakładach karnych.	
7. PODPIS		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej J. P. (1)	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	skazanie, kara

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. K. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	kara łączna	

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana